

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA
SIFERA

FRAGMENT

Alchymistova šifra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Kevin Sands
Alchymistova šifra
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA
SIGRA

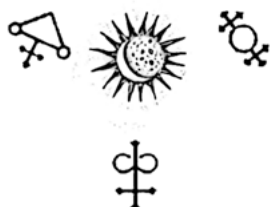
 FRAGMENT

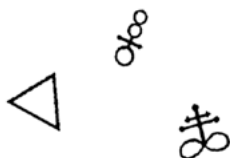

Od té doby, co opustil univerzitu s dvěma tituly z teoretické fyziky, působil jako vědecký pracovník, obchodní poradce, učitel a profesionální hráč pokeru. Jeho bestselerová série *Alchymistova šifra* získala 28 různých ocenění. Kevin Sands žije v kanadském Ontariu.

Ruská ilustrátorka Olga Zakis úspěšně ilustrovala a podílela se na grafické úpravě desítek knih pro děti a mládež. Její osobitý, nezaměnitelný styl, který je u ruských čtenářů velmi oblíbený, vyniká zejména v žánru fantasy. Čeští čtenáři její ilustrace znají z úspěšné fantasy série *Časodějové*. Kniha, kterou držíte v ruce, je její první spolupráce s českým nakladatelstvím.

VAROVÁNÍ:

Recepty a léky z této knihy byly užívány ve skutečných lékárnách. Má svůj důvod, proč už je dnes nevidáme. Některé mají spornou účinnost, jiné jsou nebezpečné, a pár z nich je vyloženě smrtících. Takže, jak se říká: Nezkoušejte to doma. Vážně.

UŽ T⊕ MÁM.

Mistr Benedikt řekl, že ho to vůbec nepřekvapilo. Podle něj jsem si byl už několikrát za poslední tři roky jistý, že jsem to konečně odhalil, ale teprve den před mými čtrnáctými narozeninami se mi to zjevilo tak jasně, jako kdyby mi pravdu pošeptal do ucha samotný Bůh.

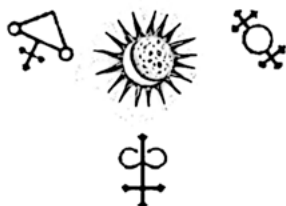
Můj mistr se domnívá, že podobné události by neměly být zapomenuty, a tak jsem na jeho pokyn recept zapsal. Navrhl mi i název.

Nejpitomější nápad ve vesmíru

Christopher Rowe, učedník mistra Benedikta Blackthorna, lékárna

Postup přípravy:

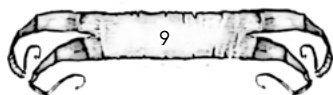
Proslidte soukromé poznámky svého mistra. Hledejte recept, jehož slova se skrývají za tajnou šifrou. Vyluštěte ji. Potom ukradněte potřebné přísady z mistrova skladu. Nakonec – a tohle je nejdůležitější krok – jděte za svým nejlepším kamarádem, chlapcem pevného charakteru a stejně tak špatného úsudku, jaký máte vy, a řekněte mu následující: Postavíme si dělo.

Postavíme si dělo,“ řekl jsem. Tom neposlouchal. S jazykem stisknutým mezi zuby se hluboce soustředil a připravoval se na zápas s vycpaným černým medvědem, který se tyčil v předním rohu obchodu mého mistra. Svlékl si plátěnou košili a hrdinně ji hodil přes lesklé anti-monové pohárky na stole kousek od ohně. Z nejbližší dubové police popadl glazované víčko z lékárnické nádoby – s Blackthornovým lékem proti bradavicím, jak stálo na štítku – a držel ho před sebou jako maličký keramický štít. V pravé roce se mu výhrůžně klátil váleček na těsto.

Tom Bailey, syn pekaře Williama, uměl hrát vojáky líp než kdokoliv jiný. Byl sice jen o dva měsíce starší než já, ale už o třicet centimetrů vyšší a s postavou kováře, byť vzhledem k neustálým krádežím otcových koláčů poněkud vypasenou. A v bezpečí mistrova obchodu, daleko od bitevních hrůz, jako byla smrt, bolest nebo třeba i mírné pokárání, Tomova kuráž neznala hranic.

Probodával nehybného medvěda pohledem. Prkenná podlaha zavržala, když přiskočil na dosah jeho ošklivě zahnutým drápům, odstrčil skříňku s kuriozitami, až zařinčela mosaz, a pozvedl svůj zamoučňený kyj v náznaku zasalutování. Ztuhlá šelma odpověděla neslyšným zařváním a její dvoucentimetrové zuby věštily smrt. Nebo přinejmenším několik minut únavného leštění.

Seděl jsem vzadu na pultu, klátil jsem nohama a klepal koženými podpatky o vyřezávané cedrové dřevo. Mohl jsem si dovolit být trpělivý. S Tomem jste někdy museli být trpěliví, protože jeho mozek pracoval, jak si sám zamanul.

„Myslíte, že mi můžete krást ovce, pane Medvěde?“ zaburácel. „Dnes s vámi nebudu mít slitování.“ Najednou se zarazil, s válečkem pozvednutým uprostřed výpadu. Skoro jsem slyšel, jak mu mezi ušima cvakají ozubená kolečka. „Počkat... Cože?“ Zmateně se na mě ohlédl. „Co jsi říkal?“

„Postavíme si dělo,“ zopakoval jsem.

„Co to znamená?“

„To, co si myslíš. Ty a já. Postavíme dělo. Chápeš.“ Rozpřáhl jsem ruce. „Bum.“

Tom se zamračil. „To nemůžeme.“

„Proč ne?“

„Protože lidi nemůžou jen tak stavět kanóny, Christophere.“ Řekl to, jako kdyby vysvětloval zabedněnému dítěti, proč by nemělo jíst oheň.

„Jak myslíš, že děla vznikají?“ odpověděl jsem otázkou. „Někdo je staví. Myslíš, že nám je posílá Bůh z nebe?“

„Víš, jak jsem to myslel.“

Založil jsem si ruce na prsou. „Nechápu, proč tě to nenadchlo víc.“

„Možná proto, že nikdy nejsi v první linii, pokud jde o tvoje úžasné nápady.“

„Jaké úžasné nápady? Co tím chceš říct?“

„*Celou noc* jsem zvracel ten lektvar síly, který jsi vytvořil,“ odsekl.

Opravdu měl dnes kruhy pod očima. „Ach. No. Promiň.“ Přikrčil jsem se. „Asi jsem tam dal moc černého šneka. Mělo ho tam být méně.“

„Mělo tam být méně všeho.“

„Nebud' taková bábovka,“ řekl jsem. „Zvracení je koneckonců zdravé. Obnovuje rovnováhu tělesných šťáv.“

„Mně vyhovuje, jak jsou moje šťávy vyrovnané, i bez zvracení,“ zahučel.

„Ale tentokrát mám recept.“ Zvedl jsem pergamen, který jsem měl opřený o mincíř na desce pultu, a zamával s ním. „Opravdický. Od mistra Benedikta.“

„Copak dělo je na recept?“

„Ne celé dělo. Jenom střelný prach.“

Tom zmlkl. Rozhlížel se po nádobách kolem sebe, jako kdyby mezi stovkami lektvarů, bylinek a prášků byl i lék, který by ho mohl nějak vysekat z tohohle. „To je nezákonné.“

„Znát recept není nezákonné,“ řekl jsem.

„Ale vyrobit střelný prach ano.“

To byla pravda. Střelný prach směli míchat jen mistři, a navíc držitelé královského povolení. Já jsem nebyl ani jedno.

„A dneska chodí po ulicích lord Ashcombe,“ řekl Tom.

To mě zarazilo. „Tys ho viděl?“

Tom přikývl. „Na Cheapside, po kostele. Měl s sebou dva vojáky.“

„Jak vypadal?“

„Nepříjemně.“

Přesně tak jsem si ho i představoval. Lord Richard Ashcombe, baron z Chillinghamu, byl věrný generál krále Karla a jeho londýnský správce. Právě pronásledoval tlupu zabijáků. Za poslední čtyři

měsíce bylo ve svých domovech zavražděno pět mužů. Pachatelé je svázali, mučili a pak jim rozpárali břicho a nechali je vykrvácet.

Tři z nich byli lékárníci, což způsobilo, že jsem v noci viděl vrahy v každém stínu. Nikdo netušil, co chtějí, ale přítomnost lorda Ashcomba znamenala, že je král opravdu chce zastavit. Lord Ashcombe měl pověst muže, který se dokáže zbavit nepřátel Koruny – obvykle nabodnutím jejich hlav na kůly před zraky veřejnosti.

Přesto, až tak opatrní jsme být nemuseli. „Lord Ashcombe nepřijde sem,“ uklidňoval jsem Toma stejně jako sebe. „Nikoho jsme nezabili. A není pravděpodobné, že by se tu králův správce stavil pro čípek, co myslíš?“

„A co tvůj mistr?“ zeptal se Tom.

„Ten žádný čípek nepotřebuje.“

Tom se zašklebil. „Tím chci říct, co když se vrátí? Brzy bude čas na večeři.“ Slovo *večeře* pronesl s jistou naléhavostí.

„Mistr Benedikt si právě koupil nové vydání Culpeperova herbáře,“ řekl jsem. „Je s Hughem v kavárně. Budou pryč celou věčnost.“

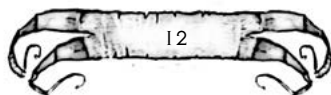
Tom si přitiskl keramický štít k hrudi. „Tohle je špatný nápad.“

Seskočil jsem z pultu a zazubil se.

Chce-li se člověk stát lékárníkem, musí chápat jedno: Recept je základ.

Není to jako péct koláč. Lektvary, krémy, masti i prášky, které mistr Benedikt – s mou pomocí – připravoval, vyžadovaly neuvěřitelnou přesnost. O lžičku méně ledku, o špetku víc anýzu, a váš vynikající nový lék proti otokům se srazí do bezcenné zelené břečky.

Nové recepty ale nepadaly z nebe. Museli jste je objevit. To vyžadovalo týdny, měsíce, ba i roky tvrdé dřiny. A stálo to jmění: za přísady, nástroje, uhlí k rodmýchávání ohně, za led do chladicí lázně. A především to bylo nebezpečné. Žhavé plameny. Roztavené

kovy. Elixíry, které sladce voněly, ale sežraly vám vnitřnosti. Tink-
tury, které vypadaly neškodně jako voda, ale stoupaly z nich ne-
viditelné smrtící výpary. S každým novým pokusem jste riskovali
život. Takže fungující recept byl nad zlato.

Pokud jste ho uměli přečíst.

↓M08→

141513260709201113222403

05262526092504072513261726092616030704052625260925

040714041322112615250407160726252606

10252526072609260922251315041514080424032215

Tom se poškrábal na tváři. „Čekal jsem, že tam bude víc slov a vů-
bec...”

„Je to zašifrované,“ řekl jsem.

Povzdychl si. „Proč musejí být všude šifry?”

„Protože ostatní lékárníci udělají cokoli, aby ti ukradli ta-
jemství. Až budu mít vlastní obchod,“ dodal jsem hrdě, „zapišu
všechno v šifrách. Moje recepty nikdo nečmajzne.”

„Tvoje recepty nikdo nebude chtít. Snad jenom traviči.”

„Přece jsem se omluvil.”

„Možná je to zašifrované,“ poznamenal Tom, „protože mistr Be-
nedikt nechce, aby to kdokoliv četl. A tím kdokoliv myslím tebe.”

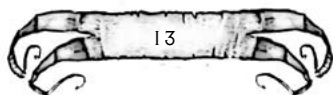
„Každý týden mě učí nové šifry.”

„Naučil tě i tuhle?”

„Určitě to měl v úmyslu.”

„Christophere.”

„Ale rozluštil jsem ji. Podívej.” Ukázal jsem na poznámku
↓M08→. „Je to záměnová šifra. Každé dvě číslice představují jed-
no písmeno a tenhle klíč ti říká, jak je nahradíš. Začni s číslem 08

a nahraď je písmenem M, pak pokračuj v abecedě dál. Takže 08 je M, 09 je N a tak dále. Takhle.“

Ukázal jsem mu tabulku, kterou jsem sestavil.

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
22	23	24	25	26	01	02	03	04	05	06	07	08

N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
09	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21

Tom zatěkal pohledem mezi šifrou a řadou čísel nahoře na stránce. „Čili když nahradíš čísla správnými písmeny...“

„Dostaneš zprávu.“ Otočil jsem pergamen, abych mu ukázal překlad, který jsem inkoustem zapsal na zadní stranu.

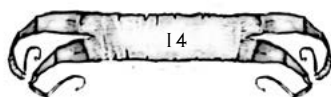
Střelný prach

Jeden díl dřevěné uhlí. Jeden díl síra. Pět dílů ledek.

Odděleně nadrtit. Smíchat.

Což jsme taky udělali. Pustili jsme se do práce na větším stole dál od krbu, protože Tom rozumně podotkl, že střelný prach a plameny nejsou kamarádi. Uklidil ze stolu soupravu na pouštění žilou a přinesl hmoždíře s paličkami z okna vedle medvěda, zatímco já jsem hledal na policích jednotlivé přísady.

Rozdrtil jsem dřevěné uhlí. Ve vzduchu se vznášela černá oblaka, jež se mísila s vůní sušených kořenů a bylin visících z trámů. Tom se pořád nejistě ohlížel ke dveřím, jestli neuvidí mistra, ale postaral se o ledek – nadrtil krystalky, které vypadaly jako

obyčejná kuchyňská sůl. Síra už byla v podobě jemného žlutého prášku, takže zatímco Tom míchal jednotlivé přísady dohromady, donesl jsem z dílny vzadu mosaznou trubku, na jednom konci uzavřenou, hřebíkem jsem rozšířil otvor poblíž tohoto konce a nasoukal do něj spletený provázek popelové barvy.

Tom povytáhl obočí. „Mistr Benedikt má v obchodě doutnáky?“

„Používáme je k zapalování věcí na dálku,“ vysvětlil jsem.

„Něco ti povím,“ pokračoval Tom. „Věci, které musíš zapalovat z dálky, bys nejspíš vůbec zapalovat neměl.“

Výsledná směs vypadala neškodně, jako obyčejný jemný černý prášek. Zvedl jsem trubku a Tom ho nasypal otevřenou stranou dovnitř. Trochu se vysypalo vedle a zrnka se rozkutálela po podlaze. Upěchoval jsem prach v trubce chomáčem bavlny.

„Co použijeme jako dělovou kouli?“ zeptal se Tom.

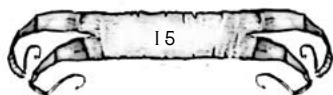
Mistr Benedikt neměl v obchodě nic, co by se tak akorát vešlo do trubky. Nenašel jsem proto nic lepšího než hrstku olověných kuliček, jejichž hoblínky jsme přidávali do léků. Skutálely se mosaznou trubkou a s dutým žuchnutím dopadly na bavlnu.

Ted' jsme potřebovali terč, a brzy. Všechno trvalo mnohem déle, než jsem předpokládal, a ačkoliv jsem ujišťoval Toma, že se mistr nevrátí, nutno říct, že jeho příchody a odchody nebyly zrovna předvídatelné.

„Venku to odpalovat nemůžeme,“ podotkl Tom.

V tom měl pravdu. Sousedé by neměli radost, kdyby jim místnostmi svištěly olověné kulky. A jakkoliv představoval vycpaný bobr na krbové římse svůdný terč, mistr Benedikt by měl ještě menší radost, kdybychom začali válčit se zvířaty, jimiž si obchod vyzdobil.

„A co tohle?“ řekl jsem. Ze stropu poblíž krbu visel železný kotlík. „Můžeme střelit do něj.“

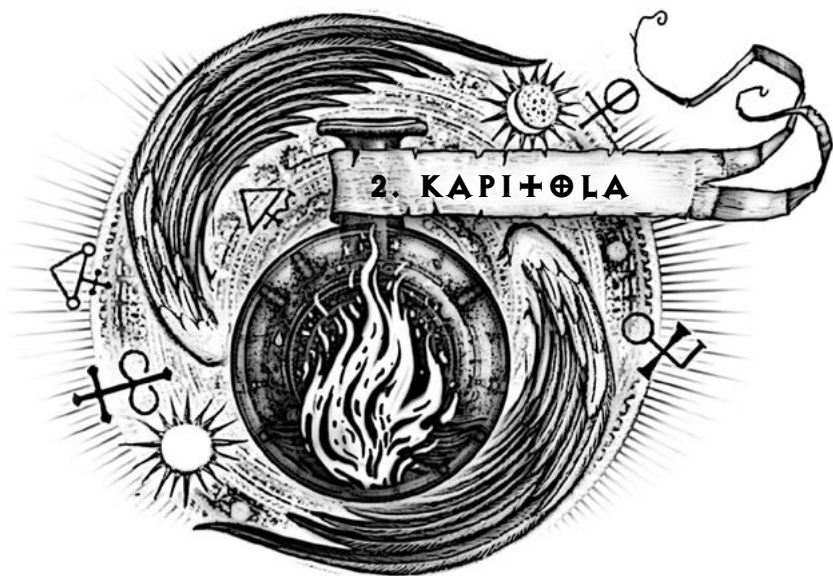

Tom odstrčil antimonové poháry z druhého stolu, aby bylo kolem kotlíku dost místa. Zvedl jsem naše dělo a zapřel si ho o břicho. Tom odtrhl z rozluštěného receptu pruh pergamentu a přidržel ho v ohni, dokud pergamen nechytí. Pak zapálil doutnák. Zapraskaly jiskry a rozletěly se k trubce jako hořící sršně. Tom se vrhl za pult a vyhlédl zpoza něj.

„Sleduj,“ řekl jsem.

Rána mi málem utrhla uši. Viděl jsem zášleh plamenů a oblak kouře, trubka kopla dozadu jako vzteklé dobytče a zasáhla mě přímo mezi nohy.

Zhroutil jsem se na prkennou podlahu jako pytel pšenice. Dělo se odrazilo ode dřeva vedle mě a odkutálelo se. Ještě pořád se z něj kouřilo. Z dálky jsem uslyšel hlas.

„Jsi v pořádku?“ ptal se.

Schoulil jsem se do klubíčka, rukama si tiskl rozkrok a snažil se ovládnout, abych se nepozvracel.

Všechno halil dým, jako kdyby zešedl vzduch. Z oparu se vynořil Tom, mával rukama a kašlal. „Christophere? Jsi v pořádku?“

„Ouuuuuuuuuuuuu,“ řekl jsem.

Tom se rozhlédl po nějakém léku, který by mi pomohl, ale žádný Blackthornův obklad proti bolesti přirození tu bohužel nebyl. Najednou ze sebe přiškrčeně vypravil: „Christophere?“

Zamžoural jsem do kouře. Vtom jsem uviděl problém. Nebyl jsem jediný, kdo to schytl na nejcitlivější místo. Kotlík, na který jsem tak pečlivě mířil, zůstal nepoškozený, ale medvěd v koutě teď měl skutečný důvod ke vzteku. Olovo z našeho děla mu rozsekalo

kožich mezi nohama a medvěd na nás bez hlesu řval, zatímco mu mezi tlapami vyhrézávala slaměná střeva.

Tom si zakryl pusou dlaní. „Tvůj mistr nás zabije,“ vydechl.

„Počkej,“ odpověděl jsem. Bolest pomalu nahradil děs v mých útrobách. „Počkej. To opravíme.“

„Jak? Máš snad vzadu náhradní medvědí rozkrok?“ Tom zalomil rukama a zasténal.

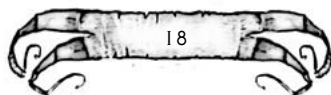
„Jenom... jenom mi dej chvilku, abych se zamyslel,“ řekl jsem – a pochopitelně přesně v tom okamžiku se vrátil domů mistr Benedikt.

Zarazil se hned na prahu. Byl tak vysoký, že musel ve dveřích sklonit hlavu, a teď zůstal stát, shrbený, s dlouhými tmavými loknami paruky houpajícími se ve večerním větru. K hrudi si hubenými pažemi tiskl obří knihu vázanou v kůži – Culpeperův nový herbář. Zpod tmavého sametového kabátu mu vykukoval tmavočervený, třicet centimetrů široký opasek se spoustou kapsiček ne o mnoho větších než palec. V každé z nich byla zastrčena skleněná ampule s korkovou či voskovou zátkou. U pasu měl i další váčky plné užitečných předmětů: pazourek a troud, pinzeta, dlouhá stříbrná lžíce. Ten opasek si navrhl sám, aby s sebou mohl nosit všechny přísady a léky – nebo aspoň ty, které jsem nemusel vláčet já, když jsme šli k pacientovi domů.

Mistr Benedikt zíral na mosaznou trubku, která se odkutálela a zastavila se mu u nohou. Ještě pořád z ní stoupal proužek dýmu. Přimhouřenýma očima zabloudil od trubky k nám dvěma.

„Tak honem dovnitř, Benedikte,“ zahlaholil za ním hlas. „Venku je pořádná zima.“

Kolem mistra se protáhl statný muž a oklepal si prach z pláště lemovaného kožešinou. Byl to Hugh Coggschall, který před patnácti lety ukončil svá učňovská léta u mistra Benedikta. Teď z něj byl taky mistr a měl soukromou lékárnu v sousedním obvodu.

Nakrčil nos. „Páchne to jako...“ Zmlkl, když uviděl mě a Toma. Zakryl si ústa dlaní a vrhl kradmý pohled na mého mistra.

Co nejopatrněji jsem se vyhrabal na nohy. Tom stál vedle mě, ztuhlý jako socha.

Mistru Benediktovi tepala na čele tmavá žíla. Když promluvil, z hlasu mu číšel mráz. „Christophere?“

Polkl jsem. „A-ano, mistře?“

„Promeškal jsem snad nějakou válku, zatímco jsem byl pryč?“

„Ne, mistře.“

„Tak nějakou hádku? Debatu o politice dvora?“ Z jeho slov ukapávala jízlivost. „Obsadili puritáni opět parlament a svrhli našeho panovníka?“

Obličej mi plál červení. „Ne, mistře.“

„V tom případě,“ řekl a zaskřípal zuby, „bys mi měl vysvětlit, proč jsi u všech všudy střelil mého medvěda.“

„Já nechtěl,“ špitl jsem. Tom vedle mě horlivě přikyvoval. „Byla to nehoda.“

Vypadalo to, že ho má odpověď rozzuřila ještě víc. „Mířil jsi na mého bobra, a minul jsi?“

Nebyl jsem si jistý, zda dokážu promluvit. Ukázal jsem na kotlík, který pořád ležel na stole u ohně. Mistr Benedikt na chvíli ztichl. Pak řekl: „Ty jsi vypálil olověné kulky... na železný kotlík... ze vzdálenosti dvou metrů?“

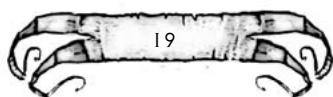
Podíval jsem se na Toma. „Já... my... ano.“

Mistr zavřel oči a přiložil si ruku k čelu. Pak se předklonil. „Thomasi,“ řekl.

Tom se roztřásl. Myslel jsem, že snad omdlí. „Ano, pane?“

„Běž domů.“

„Ano, pane.“ Tom se za neustálých neobratných úklon odplížil, popadl ze stolu svou košili a utekl na ulici. Přibouchly se za ním dveře.

„Mistře...“ začal jsem.

„Buď zticha,“ vyštěkl.

Poslechl jsem.

Za takové situace by normálně učedník – v tomto případě já – obdržel pořádný, od srdce míněný výprask. Ale za ty tři roky, co jsem žil s mistrem Benediktem, mě nikdy neuhodil. Ani jednou. To bylo tak neobvyklé, že uplynul celý rok v jeho péči, než jsem si uvědomil, že mě opravdu nebude bít. Tom, který cítil pádnost otcovy ruky každý den, to považoval za nespravedlivé. Mně to naopak připadalo fér, jelikož jsem prvních jedenáct let života strávil v cripplegateském sirotčinci, kde vychovatelé rozdávali výprasky jako sladkosti na pouti.

Někdy jsem si ale tak trochu přál, aby mě mistr Benedikt uhořel. On se na mě místo toho jen smutně díval, když jsem něco provedl. Jeho zklamání se mi zadíralo pod kůži, zabodávalo se mi do srdce a zůstávalo tam.

Jako teď.

„Dávám ti svou důvěru, Christophere,“ řekl. „Každý den. Svěřuji ti náš obchod. Náš *domov*. Takhle s ní zacházíš?“

Svěsil jsem hlavu. „Já... já jsem nechtěl...“

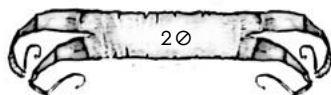
„Dělo,“ nedal se zastavit mistr Benedikt. „Mohl sis vypálit oči. Ta trubka mohla vybuchnout. A kdybys zasáhl kotlík – a náš Pán musí milovat blázný, protože nechápu, jak jsi ho mohl minout –, seškraboval bych tvoje kousky ze zdí ode dneška až do Vánoc. Copak nemáš vůbec rozum?“

„Omlouvám se,“ zamumlal jsem.

„A střelil jsi mého medvěda.“

Hugh si odfrkl.

„Nepovzbuzuj ho,“ napomenul ho mistr Benedikt. „S tebou už jsem si vytrpěl dost.“ Hugh konejšivě zvedl ruce a mistr Benedikt se otočil zpátky ke mně. „Kde jsi vůbec sebral střelný prach?“ zeptal se.

„Vyrobil jsem ho,“ odpověděl jsem.

„Vyrobil?“ Konečně si všiml nádob na stole. Potom uviděl pergamén se šifrou, který jsme s Tomem nechali vedle nich. Zvedl ho a s neproniknutelným výrazem ho otočil v ruce.

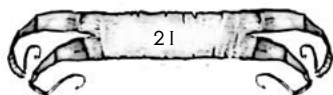
„Tys to vyluštil?“ zeptal se.

Přikývl jsem.

Hugh mu vzal list z ruky a prohlédl si ho. Obrátil se k mistru Benediktovi a vyměnili si významné pohledy. Nedokázal jsem však poznat, co si myslí. Pocítil jsem naději. Mého mistra vždycky potěšilo, když jsem ho překvapil něčím novým. Třeba ocení, že jsem tu hádanku vyluštil úplně sám.

Nebo taky ne. Mistr Benedikt mi zabodl kostnatý prst do žeber. „Když máš tak tvůrčí náladu, napiš recept svého dnešního dobrodružství. Třicetkrát. A potom znovu třicetkrát, ale latinsky. Nejdřív tady ovšem uklidíš. Všechno dáš na svoje místo a vydrhneš podlahu. V obchodě, v dílně a v celém domě. Dnes večer. Až po střechu.“

Po střechu? Teď mi bylo opravdu do breku. Věděl jsem, že jsem se nezachoval zrovna jako andílek, ale učni už tak dřeli do úmoru. Mistr Benedikt byl sice vlídnější než kterýkoliv jiný mistr, jehož jsem znal, ale povinnosti mi neodpouštěl. Mé dny začínaly před šestou hodinou. Musel jsem vstát jako první a připravit obchod, pomáhat zákazníkům, být k ruce mistrovi v dílně, cvičit se v lékárnickém řemesle, studovat a tak dále, dokud slunce dávno nezapadlo. Pak jsem musel dát všechno do pořádku, připravit poslední jídlo daného dne a uklidit na zítřek, než jsem se mohl svalit na slamník, který sloužil jako má postel. Odpočinout jsem si mohl jen v neděli a o vzácných svátcích. A zrovna jsme byli uprostřed *dvojitého* svátku, který se opakuje jen jednou za deset let: dnes byl Den Nanebevstoupení a zítra Den Královského dubu. Snil jsem o tom celý rok.

Podle cechovních pravidel mě mistr Benedikt nesměl nutit pracovat ve svátek. Já jsem nicméně podle pravidel nesměl krást jeho věci, vyrábět střelný prach a střílet vycpané medvědy. Vlastně ani žádné jiné. A tak jsem jen svěsil ramena a špitl: „Ano, mistře.“

Vrátil jsem nádoby a přísady do polic. Mistr odnesl trubku použitou jako dělo a schoval ji někde vzadu v dílně. Několik dalších minut jsem strávil sběrem olověných kulek umazaných od sazí, které se rozkutálely do všech koutů místnosti. Zbývalo vymyslet, co podniknu s tím nešťastným medvědem.

Mistr Benedikt před odchodem do zázemí pověsil svůj opasek s ampulemi a léky za pult. Přejel jsem pohledem z opasku na medvěda v rohu. Kdybychom našli na nějakou deku pár kapsiček a omotali ji šelmě kolem pasu...

„To bych být tebou nedělal.“

Hugh seděl v křesle vedle ohně a listoval stránkami nového herbáře mého mistra. Za řeči ani nezvedl oči.

„Nechystal jsem se použít *tenhle* opasek,“ řekl jsem. „Ale takhle toho medvěda přece nemůžu nechat.“ Zamyslel jsem se. „Co kdybychom mu dali krátké kalhoty?“

Hugh zavrtěl hlavou. „Jsi zvláštní kluk.“

Než jsem stačil odpovědět, vchodové dveře zavržaly a pootevřely se. Nejdřív jsem nově přichozího ucítil – směs parfému z růžové vody a tělesného pachu – a teprve potom jsem ho spatřil.

Byl to Nathaniel Stubb. Lékárník, který vlastnil obchod o dvě ulice dál a sem chodil kazit vzduch jednou týdně. Špehoval nejblížší konkurenci, pokud se dalo mluvit o skutečné „konkurenci“. My jsme prodávali opravdové léky. On si vydělával prodejem Stubbových orientálních všeléčivých pilulek, které podle letáků, jež lepil na rohy ulic, léčily jakoukoliv chorobu od neštovic po

mor. Pokud jsem to mohl posoudit, jediným účinkem Stubbových pilulek bylo snížení hmotnosti pacientova měšce s mincemi.

Jeho zákazníci pilulky přesto kupovali po hrstech a Stubb nosil plody svého zisku tak, aby je všichni viděli: těžké prsteny s drahokamy obepínající jeho tučné prsty, hůlkou se stříbrnou hadí hlavou, brokátový kabátec přes lesklou hedvábnou košili. Spodek košile mu směšně trčel z otevřeného poklopce, což prý byla nová móda. Podle mě to vypadalo, jako kdyby si vycpal podvlékačky sněhovou pusinkou.

Stubb krátce mávl hůlkou na Hugha. „Coggshalle.“

Hugh mu kývl na pozdrav.

„Kde je?“ zeptal se Stubb.

Hugh odpověděl dřív, než jsem stačil já. „Benedikt má práci.“

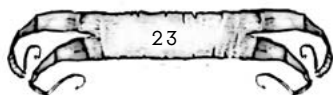
Stubb si uhladil kabátec a rozhlédl se po našem obchodě. Jako obvykle se zdržel pohledem za pultem, kde jsme přechovávali ty nejcenější přísady jako diamantový prášek a práškové zlato. Konečně si zřejmě všiml, že vedle něj stojím. „Ty jsi zdejší učň?“

Jelikož byl svátek, neměl jsem na sobě modrou zástěru, kterou museli nosit všichni učňové. Chápal jsem, že ho to zmátlo, protože jsem tu bydlel teprve tři roky.

Přikývl jsem. „Ano, pane Stubbe.“

„Tak pro něj dojdí,“ řekl Stubb.

V první chvíli jsem nevěděl, jak se mám k jeho příkazu postavit. Oficiálně jsem musel poslouchat jen pokyny vlastního mistra. Na druhou stranu jste se mohli dostat do velkých potíží u cechu lékárníků, pokud jste neprojevovali dostatečně velkou úctu jiným mistrům, a Stubb nebyl typ muže, kterému byste se chtěli postavit. Něco v Hughově výrazu mi nicméně napovídalo, že by bylo lepší, kdyby Stubb dnes s mistrem Benediktem nemluvil. A tak jsem toho večera udělal druhou chybu: zaváhal jsem.

Stubb mě uhodil.

Přetáhl mě holí přes hlavu. Ucítíl jsem ostrou bolest, když se mi stříbrné zuby hada zakously do ušního boltce. Padl jsem na skříňku s kuriozitami a přitiskl si dlaň k uchu. Vykřikl jsem – překvapením stejně jako bolestí.

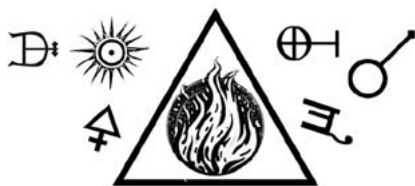
Stubb si otřel hůl o rukáv kabátce, jako kdyby si ji znečistil tím, že se mě s ní dotkl. „Nařídil jsem ti, abys pro něj došel.“

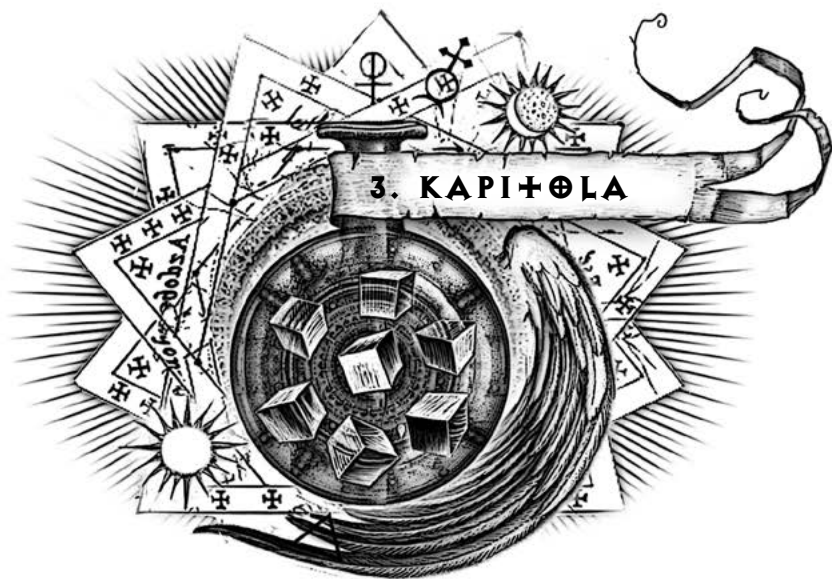
Hugh se zamračil. „Říkal jsem vám, že Benedikt má práci. A ten chlapec vám nepatří, tak si dávejte pozor na ruce.“

Stubb znuděně odpověděl: „Ten kluk nepatří ani vám, Coggsalle, tak si dávejte pozor na jazyk.“

Ve dveřích za pultem se objevil mistr Benedikt a otíral si ruce do hadříku. Pohledem zhodnotil situaci a zamračil se. „Co chcete, Nathanieli?“ zeptal se.

„Slyšel jste?“ řekl Stubb. „Došlo k další vraždě.“ Usmál se. „Ale to už asi víte.“

Hugh zavřel knihu, kterou si četl, i když prsty nechal mezi stránkami. Mistr Benedikt opatrně položil hadřík na pult a pomalu ho narovnal.

„Koho zabili?“ zeptal se.

Dalšího lékárníka, pomyslel jsem si a rozbušilo se mi srdce. Tentokrát se však jednalo o někoho jiného.

„Přednášejícího z Cambridge.“ Stubb každým slovem píchal do mistra Benedikta jako jehlou. „Na léto si pronajal dům v Riverdal. Jmenoval se Pembroke.“

Hugh střelil pohledem po mém mistrovi.

„Našla ho prادلena,“ pokračoval Stubb. „Měl rozpárané břicho jako ostatní. Znal jste ho, vidíte?“

Tvářil se jako kočka, která zahnala do kouta myš. Čekal jsem, kdy začne příst.

Mistr Benedikt se na něj klidně díval. „Christophere.“

Já?

„Jdi vyčistit holubník,“ řekl.

No jistě. Proč bych tu měl chtít zůstat? Přece mi nezáleželo na tom, že známý mého mistra byl právě zavražděn. Ale učeň nesmí odmlouvat, a tak jsem nespokojeně odešel.

V přízemí domu byly dvě místnosti, obě určené k lékárnickému podnikání. Obchod byl vepředu, dílna vzadu. Právě tady jsem se před třemi lety poprvé dozvěděl, co to obnáší být učeň.

Toho dne jsem vůbec netušil, co mám očekávat. V Cripplegate si nás starší chlapci s oblibou dobírali historkami o krutostech, jichž se dopouští mistři na svých učních. *Je to jako být vězeň v žaláři Toweru. Nechají tě spát jenom dvě hodiny denně. K jídlu dostaneš půl krajíčku plesnivého chleba. Zbijí tě, když se jim troufneš podívat do očí.*

První pohled na mistra Benedikta mé obavy nerozptýlil ani v nejmenším. Když si mě vybral z hloučku chlapců vzadu ve Velké síni cechu lékárníků, uvažoval jsem, jestli nebudu mít nejhoršího mistra ze všech. Neměl sice nevlídnou tvář, ale byl nemožně vysoký, a to, jak se tyčil nad mou jedenáctiletou postavičkou, ve mně vyvolávalo dojem, že jsem se právě potkal s mluvící břízou.

Když jsem následoval mistra Benedikta do svého nového domova, v duchu jsem si přehrával historky starších kluků ze sirotčince a svíral se mi žaludek. *Můj nový domov.* Celý život jsem si nepřál nic jiného než opustit sirotčinec. Když se mi teď přání plnilo, bál jsem se víc než kdy dřív.

Na poledním slunci bylo dusné vedro a odtoky ucpané hromadami zvířecích výkalů vydávaly horší puch, než jaký Londýn cítil za několik posledních let. Skoro jsem tomu nevěnoval pozornost, tak jsem byl ponořený do vlastních myšlenek. A mistr Benedikt, podle všeho hluboce zadumaný, si nevšímal téměř ničeho. Když

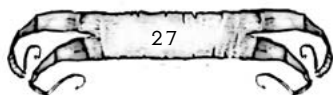
několik centimetrů od jeho nohou šplíchl víc než litr a půl moči z nočníku vylévaného z okna v prvním patře, ani to s ním nehnu-
lo. Málem ho přešel kočár tažený koňmi, s rachotícími koly se že-
leznými obručemi. Koně nás minuli tak těsně, že jsem cítil jejich
pižmo. Mistr Benedikt se jen na chvilku zastavil a pokračoval ke
svému obchodu, jako kdyby si vykračoval procházkou po Cler-
kenwellském parku. Možná *byl* opravdu strom. Zdálo se, že ho nic
nerozhodí.

O mně se to říct nedalo. Byla ve mně malá dušička, když mis-
tr Benedikt odemkl vchodové dveře do obchodu, nad nimiž se na
dvou stříbrných řetězech houpala stará dubová cedule.

BLACKTHORN ÚLEVA OD VŠEHO CHURAVĚNÍ

Jasně červená písmena obklopovaly vyřezávané, mechově tma-
vozelené listy břečťanu. Pod nimi byl širokými zlatými tahy štětce
vyvedený roh jednorožce, všeobecný symbol lékáren.

Mistr Benedikt mě provedl do dílny vzadu. Rozhlížel jsem se
po obchodě: vycpaná zvířata, kuriozity, úhledně zaplněné police.
Dopřavdy mě však ohromila teprve dílna. Každý centimetr pon-
ků, polic i prostoru pod proutěnými židlemi zabíraly stovky lé-
kárnických nádob s listy a prášky, s vodičkami a krémy. Kolem
leželo nepřeberné množství nástrojů a vybavení: tvarované sklo
zahřívané plameny olejových kahanů, bublající tekutiny s nezná-
mými pachy, hrnce a kotlíky, velké i malé, železné, měděné i cíno-
vé. Z otevřené tlamy výhně v rohu, čtyři metry široké a přes metr
vysoké, sálaly vlny horka. Ve třech přihrádkách uvnitř se vařily
desítky pokusných směsí – řeřavé uhlíky na jedné straně, hučící
plameny na druhé. Výheň připomínala tvarem zploštělou cibuli

a její hladké oblé stěny se zvedaly k zahnuté větrací trubce, jež odváděla kouř zadní stěnou ven, kde se mísil se zápachem odpadků, výkalů a hnoje, vznášejícím se nad londýnskými ulicemi.

Stál jsem tam s otevřenými ústy, dokud mi mistr Benedikt nevtiskl do rukou litinový hrnec. „Přiveď tu vodu k varu,“ řekl. Mávl na mě, ať se posadím na židli na konci ústředního ponku, kousek od zadních dveří vedoucích na bylinkový záhonek v uličce za domem. Předě mnou stály tři prázdné cínové plecháčky a džbánec se stovkami drobounkých, černých semínek ledvinovitého tvaru. Každé semínko bylo zhruba o polovinu menší než beruška.

„To je lilek,“ řekl. „Prozkoumej ho a řekni mi, co jsi zjistil.“

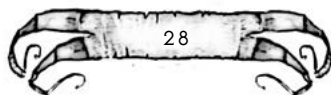
Nervózně jsem vytáhl ze džbánu jedno semínko a promnul ho mezi prsty. Páchlo trochu jako zkažená rajčata. Dotkl jsem se ho špičkou jazyka. Chutnalo hořce a olejnatě, o nic líp než páchlo, s náznakem kořeněné příchutě. Téměř okamžitě mi vyschlo v ústech.

Pověděl jsem mistru Benediktovi o svých zjištěních. Přikývl. „Dobře. Teď vezmi tři semínka, rozdrť je a dej je do prvního hrnku. Do druhého jich dej šest a do třetího deset. Potom je zalij horkou vodou a nech je louhovat.“

Poslechl jsem. Zatímco se drcená semínka máčela v horké vodě, zeptal se mě: „Víš, co je astma?“

„Ano, mistře,“ odpověděl jsem. V sirotčinci ho mělo několik dětí. Jednou v létě, když byl vzduch plný kouře a zápachu, na něj během jediného dne zemřeli dva chlapci. Plíce jim vypověděly službu a oni se udusili, zatímco vychovatelé bezmocně přihlíželi a nedokázali jim pomoci.

„Malé dávky lilku ho účinně léčí,“ řekl mistr Benedikt. Přistrčil ke mně první hrnek. Na dně tmavnoucí vody vířila tři drcená semínka. Z hrnku se šířil zatuchlý puch. „Tohle je správná dávka pro normálně velkého muže.“

Přistrčil ke mně druhý hrnek. „Tohle množství lilku způsobí děsivé halucinace, opravdové noční můry. Až halucinace odezní, tělo pacienta budou ještě několik dní sužovat bolesti.“

Konečně mi podal třetí hrnek. „Tohle tě zabije. Vypij to, a do pěti minut budeš mrtvý.“

Civěl jsem na hrnek. Právě jsem vyrobil jed. Ohromeně jsem vzhlédl k mistru Benediktovi, který mě upřeně sledoval.

„Pověz mi,“ řekl. „Co ses právě naučil?“

Potlačil jsem překvapení a pokusil se zamyslet. Zjevná odpověď zněla, že účinky lilku a recepty, jež jsem z jeho semínek mohl připravovat. Ale to, jak se na mě mistr Benedikt díval, ve mně vyvolávalo dojem, že chce slyšet něco jiného.

„Mám velkou odpovědnost,“ řekl jsem.

Mistr Benedikt vyklenul obočí. „Ano,“ přikývl. Jeho hlas zněl potěšeně. Ukázal na bylinky, oleje i minerály, jež nás obklopovaly. „Tyto přísady jsou Božími dary. Jsou to nástroje naší profese. Nikdy nesmíš zapomenout, že nejsou ničím víc: jen nástroji. Můžou léčit, ale taky zabíjet. A rozhodnutí není nikdy na nástroji. Spočívá v rukách – a srdci – toho, kdo s nimi nakládá. Ze všech věcí, které tě naučím, Christophere, není nic důležitějšího než právě tohle. Rozumíš?“

Přikývl jsem, užaslý – a taky vyděšený – z důvěry, kterou ve mě právě vložil.

„Dobře,“ řekl. „Teď se půjdeme projít a ty se naučíš poslední věc dnešního dne.“

Mistr Benedikt mi vtiskl do ruky těžký kožený vak a sám si kolem pasu připevnil opasek se všemi těmi skleněnými ampulemi. Okouzleně jsem si ho prohlížel, když mě mistr Benedikt odváděl ulicemi a popruh vaku se mi zařezával do ramene.

Vzal mě do velkého domu na severním konci města. Chlapci z Cripplegate ten dům připadal jako králův palác. Sluha v livreji

nás zavedl do velké vstupní haly a požádal nás, abychom tam počkali. Snažil jsem se nepoulit oči na bohatství, jež mě obklopovalo: saténový damašek se zlatými lemy na stěnách; lustr se zavěšenými sklíčky, jež se třpytila ve slunečním světle pronikajícím křišťálovými okny; strop nad ním, kde pod azurovým nebem bez mráčku cválali namalovaní koně.

Konečně nás služebná s kulatým obličejem odvedla po mramorovém schodišti do salonku, kde na nás čekala žena středního věku ve žlutém korzetu a jasně oranžových lesklých šatech s vyšívánými květinami. Dole se jí šaty rozevíraly a odhalovaly nabíranou smaragdovou spodničku. Ležela na lůžku a jedla třešně ze stříbrné misky.

Nakrabatila vysoké čelo a vyplivla pecku. „Pane Blackthorne, jste krutý. Čekám na vás v mukách.“

Mistr Benedikt se lehce uklonil a já jsem div nenadskočil, když na ni zakřičel, jako kdyby byla nedoslýchavá. „Omlouvám se za zpoždění, paní Lucy. Dovolte, abych vám představil Christophera.“

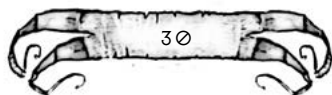
Ustoupil stranou. Paní Lucy mě přejela kritickým pohledem. „Na lékárníka jsi trochu mladý, ne?“ zeptala se.

„Ehm... ne, má paní. Totiž... ano, má paní,“ vykoktal jsem. „Právě jsem vstoupil do učení.“

Zaškaredila se. „Že jsi v trávě koupil poučení? Co tím u všech všudy myslíš, chlapče?“

Ohlédl jsem se na mistra Benedikta, ale jeho obličej zůstával bezvýrazný. Zkusil jsem to znovu a tentokrát jsem zakřičel jako mistr Benedikt. „Že jsem vstoupil *do učení*.“

„Proč jsi to neřekl rovnou? Tak se do toho pusťte. Záda mě bolí jako čert.“ Služebná začala rozvazovat tkaničky jejího živůtku. V šoku jsem se odvrátil.

„Nebud' směšný,“ řekla paní Lucy, otočila se ke mně zády a přidržovala si šaty k hrudi, zatímco jí služebná vzadu otevřela korzet. Kůži podél páteře měla zarudlou a vypadalo to, že ji nesnesitelně svědí.

Znovu jsem se podíval na mistra Benedikta – nebyl jsem si jistý, co mám dělat. Tentokrát kývl na vak, který jsem nesl. Uvnitř jsem našel velkou keramickou nádobu se širokým hrdlem, uzavřeným korkem. Vytáhl jsem zátku a v hrůze ucouvl. V nádobě byl hrudkovitý, tmavě hnědý krém, který vypadal jako obsah plenek malého dítěte. Taký tak páchl.

„Rozetři to po vyrážce,“ řekl mistr Benedikt tiše. „Dost silnou vrstvu, aby vyrážku pokryla, ale ne silnější.“

Se zachvěním jsem zabořil prsty do té břčky a modlil se, aby to nebylo to, co jsem si v první chvíli myslel. Pak jsem ji rozetřel paní Lucy po zádech. K mému údivu si nejen nestěžovala na zápach, ale viditelně se uvolnila, jakmile se jí hmota dostala na kůži.

„Je to mnohem lepší,“ vydechla. „Děkuji, pane Blackthorne.“

„Zítra přijdeme znovu,“ zavolal na ni a služebná nás odvedla ven.

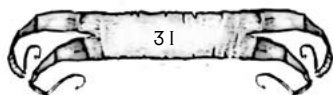
Vrátil jsem nádobu do vaku a přitom jsem si všiml vlněného hadříku složeného na dně. Na ulici jsem ho vytáhl a snažil se jím otřít co nejvíc té hrozně hnědé hmoty z prstů.

„Nuže?“ řekl mistr Benedikt. „Co sis z toho odnesl?“

Bez přemýšlení jsem odpověděl: „Vždycky si s sebou ber vatu na ucpání nosu.“

Najednou jsem si uvědomil, jak to vyznělo, a přikrčil jsem se. Očekával jsem, že mě mistr Benedikt zbije za drzost, jak by to udělali vychovatelé v sirotčinci.

Ten na mě místo toho zamrkal, zaklonil hlavu a rozesmál se. Byl to přátelský, sytý zvuk a já si tehdy poprvé pomyslel, že se budu mít dobře.

„Vskutku,“ řekl potom. „Inu, jestli si myslíš, že tohle bylo zlé, počkej, až uvidíš, co tě naučím zítra.“ Zasmál se. „Pojď, Christopher. Půjdeme domů.“

Nazítří mě naučil další věci a tak to pokračovalo. Když jsem si představoval, jaké to je být lékárník, myslel jsem, že budu pracovat v obchodě, ale mým skutečným domovem se stala dílna vzadu. Zde mi mistr Benedikt ukazoval, jak míchat kořen proskurníku s medem na zklidnění hrdla, jak namlít vrbovou kůru a přidat ji do čaje na zmírnění bolesti, nebo jak během čtyř měsíců smísit šedesát čtyři přísad do benátského sirupu, což byl lék proti hadímu uštknutí. Naučil mě svoje vlastní tajné recepty a postupy, jak je dešifrovat. Tady jsem našel svou budoucnost, při výrobě zázraků pocházejících z toho, co Bůh stvořil.

Tak tomu bylo aspoň v některé dny. Dnes jsem měl jenom zrní, kbelík a lopatku na trus.

Mistr a Stubb si povídali vedle, já jsem si vzal, co jsem potřeboval, a zanechal je tam. Dveře naproti obří peci vedly nahoru, ke strmým schodům tak starým, že i při nejlehčím našlápnutí zavržaly jako vyděšený osel. V prvním patře byla kuchyně, malá, ale provozuschopná, a spíž, kde se dal najít bochník chleba či kolo sýra, uzená ryba a soudek či dva piva. Ostatní místnosti zabíraly zásoby pro dílnu.

Část druhého patra sloužila taky jako sklad, ale pro knihy – druhou vášeň mistra Benedikta. Jediná věc, která se totiž dala srovnat s posedlostí mého mistra objevovat nové recepty, byla jeho posedlost objevovat nové knihy. Tu ostatně předal i mně. Kromě každodenních lekcí mistr Benedikt očekával, že budu studovat samostatně, a to nejen recepty a reakce surovin, ale i jeho neustále rostoucí sbírku tlustospisů. Z těch jsem se učil filozofii, dějiny,

teologii, jazyky, přírodní vědy a cokoliv dalšího, co zaujalo mého mistra při každotýdenní návštěvě jeho přítele, knihkupce Isaaca.

Z odpočívadla nad schody se dalo vejít do soukromých pokojů mistra Benedikta. Stěny tam lemovaly další knihy, mezi nimiž se jen taktak dalo projít – člověk se musel přitisknout k zábradlí, chtěl-li se dostat ke dveřím. Proti mistrovým pokojům byl žebřík vedoucí k poklopu ve stropě. Odsunul jsem petlici a vystoupal do večerního chladu.

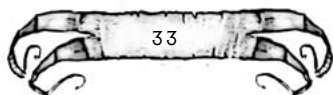
Střecha našeho domu byla plochá. Za horkých letních večerů jsem sem chodil rád – vzduch tu byl chladnější a vysoko nad dlažbou ulic tolik nečpěl. Dnes jsem však nezůstal ušetřen: vanul vítr od severovýchodu a nesl sem pach vařeného tuku a moči z mýdlařského obchodu o čtyři ulice dál.

V zadním koutě terasy jsme měli holubník ze dřeva a drátů. Ptáci hlasitě třepotali křídly, když jsem uvolnil háček do jejich příbytku. Několik odvážnějších mi vykukovalo kolem rukávů, ale rychle ztratili zájem, když viděli, že kbelík, který nesu, je prázdný. Jedna kyprá, bíločerně kropenatá holubice sletěla z bidýlka a poklepala mi zobákem do prstů u nohou.

„Ahoj, Bridget,“ pozdravil jsem ji.

Zavrkala. Odložil jsem lopatku a zvedl ji. Byla teplá a její pírka mě měkce hladila do dlaní. „Vyhodil mě,“ postěžoval jsem si. „Už zase.“

Bridget si soucitně otřela hlavu o můj palec. Posadil jsem si ji do ohbí lokte, vytáhl jsem z kapsy hrst ječmene a nepřítomně přihlížel, jak mi zobe zrní z dlaně. Pořád jsem myslel na rozhovor, z něhož mě vyloučili. Stubb byl vždycky úlisný, ale z toho, jak si po poslední vraždě obhlížel náš obchod, mi naskakovala husí kůže. Nebylo tajemstvím, že si obchod mého mistra vede dobře, a stejně tak každý věděl, že Stubb nemá rád konkurenci. Věděl jsem, že se

před pár lety pokusil náš obchod koupit. Když mistr Benedikt odmítl, Stubb ho obvinil, že mu krade recepty. Nikdo ho sice nebral vážně, ale dnes večer jsem musel uvažovat, jak daleko by byl muž jako Stubb ochoten zajít, aby dostal, co chce.

A proč vůbec přišel popichovat mistra Benedikta ohledně těch vražd? Ví snad o nich něco? O život už přišlo šest lidí, z toho tři lékárníci, a poslední oběť znala mého mistra. *Blíž a blíž*, pomyslel jsem si. Jako když se utahuje smyčka.

Zachvěl jsem se, a ne chladem. Dole se probírají důležité věci. A já jsem tady na střeše! Mistr Benedikt mě samozřejmě mohl poslat pryč, pokud chtěl. Ale kdybych dokončil svoje povinnosti tady nahoře, musel bych se vrátit do dílny. „A jestli náhodou něco zaslechnu,“ řekl jsem Bridget, „nebude to moje chyba, no ne?“

Vzal jsem její mlčení jako souhlas a pustil se do práce. Na podlaze holubníku ležela silná vrstva našedle bílého trusu. Bridget mi přeskakovala z jednoho ramene na druhý a ožužlávala mi vlasy za ušima, zatímco jsem seškraboval trus a házel ho do kbelíku. Když jsem byl hotový, zvedl jsem Bridget z límce a postavil ji do slámy vzadu, dál od průvanu, kde jí bude příjemně teplo. „Ráno ti přinesu snídani,“ slíbil jsem.

Naklonila hlavu ke straně a zavrkala na rozloučenou.

Holuby jsme nechovali jen pro zábavu. Jejich trus byl cenný. Někdy jsme ho prodávali zahradníkům – byl obzvlášť vhodný pro pěstování chřestu. Vyráběli jsme z něj však i něco významnějšího než hnojivo.

Vzadu v dílně jsem otevřel soudek v rohu. Ze zápachu, který se z něj linul, jsem div neomdlel. S dávením jsem do něj nasypal trus z holubníku a ještě se do soudku vymočil – to byl další úkol učedníka. Potom jsem soudek zase zavřel. Znovu ho otevřu až za

tři měsíce, kdy vypláchnu jeho odporný obsah ven a dám ho sušit na tácy na slunce, abychom získali ostré bílé krystalky ledku.

Když jsem byl konečně hotový, připlížil jsem se ke dveřím a přitiskl k nim ucho. Zpola jsem očekával, že rozhovor mezitím skončil, ale ať už probírali cokoliv, muselo to být hodně významné. Stubb byl však ještě tady. A skoro křičel.

„Blíží se změna, Benedikte,“ říkal právě. „Tentokrát byste měl být na správné straně.“

„Já nejsem na žádné straně, Nathanieli,“ odpověděl můj mistr. „Tohle hašteření se mě netýká.“

„A co zlato? Se správnými styky a správnou podporou můžeme vydělat jmění...“

„O peníze mi nejde,“ odmítl jej mistr Benedikt. „S ničím z toho nemám nic společného. Vybral jste si špatného člověka.“

Stubb si odfrkl. „Předstírejte si, jak chcete, ale nakonec si vyberete, ať tak nebo tak.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. „To je výhrůžka?“ zeptal se můj mistr.

Stubbův hlas byl hladký jako olej. „Jistěže ne, Benedikte. Konec konců, co já mám společného s touhle špinavostí? Nic. Vůbec nic.“

Slyšel jsem Stubbovy těžké kroky, zavržení a prasknutí vchodových dveří. Následovalo ticho. Potom mého mistra oslovil Hugh, tak tiše, že jsem musel přitisknout ucho ke dveřím ještě víc, abych ho slyšel. „Co budeme dělat?“

„Budeme opatrní,“ odpověděl mistr Benedikt.

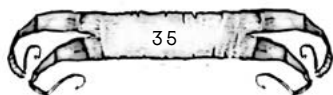
„A jestli Pembroke promluvil?“

„To by neudělal.“

„Každý nevydrží mučení,“ řekl Hugh.

„Ne, ale to by Nathaniel nevěděl. Jenom hádá.“

„Zatraceně dobře.“

„Stubb není problém,“ řekl mistr Benedikt. „Musíme dávat pozor na toho učně.“

Zamračil jsem se. Na jakého učně? Co to znamenalo?

„Tři ze šesti, Benedikte,“ pokračoval Hugh. „Už si nemůžeme namlouvat, že je to náhoda. Když na to dokáže přijít Stubb, je jen otázka času, než to dojde dalším. Simon už utekl z města.“

„Kam?“

„Do Francie. Myslím, že do Paříže. Už s námi nechce mít nic společného.“

Rozhostilo se ticho. „Chceš taky odejít?“

„Víš, že nechci,“ řekl Hugh. „Ale nemůžeme pokračovat donekonečna. V tom měl Stubb pravdu. Musíme si vybrat, a brzy.“

Mistr Benedikt vzdychl. „Já vím.“

Když mistr Benedikt otevřel dveře do dílny, předstíral jsem, že jsem právě skončil u soudku.

„Obávám se, že s tebou dnes večer nemůžu povečeřet,“ oznámil mi. „Musím někam jít.“

To nebylo neobvyklé. Mistr Benedikt večer často chodil z domova a vracel se dlouho poté, co jsem usnul. „Ano, mistře.“

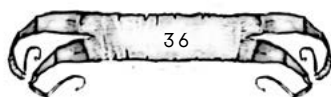
Postřehl, jak jsem se zajíkl. „Co se děje?“ zeptal se. „Ta dřívější nehoda tě rozrušila? Pojď ke mně.“

Objal mě paží kolem ramen. „Omlouvám se za svou příkrost,“ řekl. „Ale proboha, Christophere, někdy kvůli tobě uvažuji, jestli bude náš dům ještě stát, až se vrátím domů. Musíš nejprve přemýšlet, než něco uděláš.“

„Já vím, mistře. Měl jste pravdu. Ale nejsem rozrušený kvůli tomuhle.“ Ačkoliv jsem pořád neměl chuť drhnout podlahy.

„Tak o co jde?“

„Co chtěl Stubb?“ vyhrkl jsem.

„Mistr Stubb,“ pokáral mě jemně. „Totéž co vždycky. Rychlou cestu k bohatství.“

„Tak proč mluvil o vraždách?“

„Á. Tohle ti tedy dělá starosti.“

Když jsem to teď konečně řekl nahlas, zbytek ze mě vytryskl jako Temže po jarním tání. „Na svobodě chodí tlupa vrahů a nikdo je nedokáže zastavit... a Tom si myslí, že to jsou katolíci, ale podle jeho matky jsou to puritáni, ale já si myslím, že to je ještě horší, a i král se bojí... a vy jste znal toho posledního pána, kterého zabili... a *vraždí lékárníky*.“ Nadechl jsem se.

„No a?“ řekl mistr Benedikt.

„No... *my jsme* lékárníci.“

„Opravdu?“ Zatvářil se překvapeně. „Vlastně ano! To je vynikající.“

„*Mistře*.“

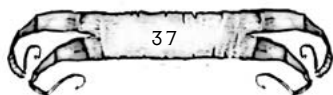
Láskyplně se usmál. „O vraždy se nestarej, chlapče – z tvé představitivosti se ti zastaví srdce. Neexistuje žádná tlupa vrahů. Nikdo nejde po lékárnících. A Nathaniel Stubb je neškodný.“

Vždyť vám vyhrožoval! vykřikl jsem málem, než jsem si uvědomil, že bych tím odhalil, že jsem je poslouchal. Zapátral jsem po něčem, co bych mohl říct, a nakonec jsem se zeptal: „Takže jsme v bezpečí?“

„Jako králový krátké kalhoty,“ řekl. „Teď se uklidni. Nic mi nehrozí. A pokud nebudeš stavět další střelné zbraně, tobě taky ne. Není se čeho bát.“ Mistr Benedikt mě poklepal po rameni. „Slibuji.“

Chtěl jsem mu věřit, ale stejně jsem si tím nebyl jistý. *Někdo* přece ty chudáky zavraždil. A právě to si myslel i Hugh.

Tři ze šesti, řekl. *Už si nemůžeme namlouvat, že je to náhoda.* Co to znamenalo? Určitě nic dobrého. Jenže ať už šlo o cokoliv,

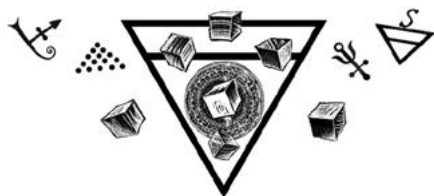
zjevně mi to nehodlali říct. Jestli to budu chtít zjistit, musím zase potají poslouchat.

Každopádně, dnes večer jsem nemohl podniknout nic. Byl jsem hladový, a tak jsem si k večeři odřízl plátek sýra ve spíži a spláchl ho hrnkem piva. Pak jsem se pustil do svého trestu. Napsal jsem recept na dělo anglicky i latinsky tolikrát, až mě chytaly křeče do ruky, vydrhl jsem podlahy a schody až po střechu, a když jsem byl konečně hotový, tři hodiny po soumraku, zajistil jsem vchodové dveře závorou, zabednil okna a vlezl pod pult v obchodě na svůj slamník. Rychle jsem usnul.

Vzbudil mě hluk. Nejdřív jsem si pomyslel, že se ozývá z ulice, ale pak jsem ho uslyšel znovu, z druhé strany pultu. Na polici zacinkala keramická nádoba.

Před usnutím jsem obchod zavřel. Na dveře do dílny jsem závoru nedával, aby se mistr Benedikt dostal domů, ale byly zamčené, a jen můj mistr a já jsme věděli, kde je schovaný klíč. Mistr Benedikt vždy vcházel do domu přes dílnu a šel rovnou nahoru. Nikdy nechodil do obchodu.

Teď se to ozvalo znovu. Krok a tiché zavržení prkna podlahy. Někdo tu byl.

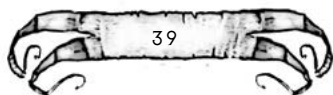
Sáhl jsem pod slamník pro svůj nůž. Srdce mě bušilo do žeber. Plán. Potřeboval jsem nějaký plán. Napadlo mě jich hned několik. Mohl jsem vyskočit a překvapit je. Mohl jsem utéct a zavolat o pomoc. Nebo jsem mohl zůstat na místě a pomočit se.

Důkladně jsem uvážil třetí možnost. Jestli tu ale je lupič, přijde i za pult. Nejcennější léky jsme měli tady, na policích pár desítek centimetrů nad mou hlavou. A jestli je to vrah... Sevřel jsem nůž, jako kdyby to byl Excalibur. Ve skutečnosti měl jen pěticentimetrové ostří, tupé jako mlýnský kámen, které ani pořádně nedrželo ve střežence. Měl jsem vždycky co dělat, abych s ním vůbec rozkrojil jablko.

Zvedl jsem se na kolena a nahlédl přes pult. Uhlíky v krbu ještě trochu žhnuly. Neviděl jsem vetřelce, ale matná červená záře vrhala na stěnu jeho stín.

Obrovský stín.

Byl to obr. Neuvěřitelně, nemožně vysoký.

Tak dobře. Boj jsem mohl rovnou vyloučit. A pomočit se nebyl žádný plán. Takže možnost číslo dvě. Připlížit se ke vchodovým dveřím, vyběhnout ven a zaječet jako holka.

Ale – mistr Benedikt! pomyslel jsem si. *Co když už přišel domů?* Nemohl jsem ho opustit.

Obr se přesunul od polic. Nesl keramickou nádobu, ale moc mu to nešlo. Hekal a zápolil s ní, až ji se zaduněním postavil na stůl vedle krbu. Když teď byl blíž načervenalé záři uhlíků, viděl jsem ho o něco líp. Vůbec to nebyl obr. Ten muž byl vysoký, to ano, ale pořád v lidských mezích. A ačkoliv jeho stín vypadal široký, ve skutečnosti byl docela hubený. Vlastně vypadal úplně jako můj...

„Mistře?“ hlesl jsem.

Mistr Benedikt se opřel o stůl. „Ano. Jdi spát.“

To zrovna. Srdce mi pořád dunělo jako děla Jeho Veličenstva. Co tady dělal uprostřed noci?

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Ano, Christophe, jsem. Jdi zase spát.“

Přešel jsem ke krbu a uhlíkem jsem rozzál knot lampy. Jakmile se rozzářila, málem jsem ji upustil.

Mistr Benedikt vypadal, jako kdyby se právě vrátil z války. Chyběla mu paruka, takže bylo vidět jeho krátké šediny, rozčuchané a špinavé. Šaty měl tak pokryté bahnem, že jejich modrá barva byla pouhou vzpomínkou. Pod pravou tvář měl rozetřeno něco černého – připomínalo to saze.

„Napadl vás někdo?“ řekl jsem. „Byl to Stubb?“ O krok jsem ucouvl. „Byli to ti vrazi?“

„Ne.“ Pokusil se odvrátit, ale pohyboval se nemotorně a rozechvěle.

Vzal jsem ho za paži. „Pomůžu vám.“

„Jsem v pořádku,“ zopakoval.

„Prosím, mistře. Odvedu vás do vašeho pokoje.“

Po chvilce přikývl. Zvedl jsem mu pravou ruku, aby se o mě mohl opřít. Sykl bolestí. Tehdy jsem si všiml, že má kabát u ramene roztržený.

Odvedl jsem ho dozadu a pak nahoru, v ostrůvku světla od lampy. Jeho tíha, která na mně spočívala, s každým vrzajícím krokem narůstala. Nahoře jsem strčil bokem do dveří a doprovodil ho dovnitř.

Ložnice mistra Benedikta slabě voněla egyptským kadidlem. U stěny vedle krbu stála úzká postel s prostým povlečením z hnědé bavlny a jediným polštářem. Vedle ní byl stůl s jednou kratší nohou podloženou ovčí kůží. Na jilmové židli mezi stolem a otevřeným oknem stál nočník, a stůl pokrývaly papíry a popel z kadidelnice, rozvířený nočním vánkem. Zbytek místnosti zabíraly knihy – štosy a štosy knih, každý nejméně s tuctem svazků. *Knihkupec Isaac se musí topit ve zlatě*, pomyslel jsem si.

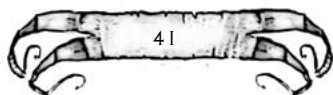
Prokličkovali jsme mezi knihami k posteli, kde jsem co nejjemněji mistra uložil. Chvilí jsem se na něj díval – nevěděl jsem, co mám dělat.

Učil tě mistr Benedikt, opakoval jsem si v duchu. *Jsi na to připravený*. Trochu mě to uklidnilo.

Zapálil jsem lampu na stole, zavřel jsem okenice a rozhrábl zmírající uhlíky v krbu, aby se mistr zahřál. Pak jsem ho prohlédl. Dole jsem si myslel, že má roztržený kabát, ale v lepším světle jsem viděl zuhelnatělou, rozpadající se vlnu a zčernalou kůži pod ní. Popáleniny. Zvedl se ve mně vztek na toho, kdo mu ublížil.

„Odpočiňte si, mistře,“ řekl jsem mu.

Seběhl jsem do dílny a snažil jsem se vzpomenout si na vše, co mě mistr učil o popáleninách. Odnosl jsem do jeho pokoje dva kbelíky vody, vrátil jsem se dolů a pustil se do hledání potřebných léků. Jeden z nich, mast z práškového stříbra, už byl vytažený – to

byla ta nádoba, kterou si mistr bral, když jsem spal. Pak jsem vzal všechny nádoby do náruče, přidal jsem cínovou konvičku s vodou a hrnek, a vyběhl zase nahoru.

Mistr Benedikt ležel na polštáři a zvolna oddechoval. Sledoval, jak dávám konvičku na oheň a vyrovnávám nádoby na stůl vedle něj. Začal jsem mu svlékat kabát, ale trhl sebou, když jsem mu zvedl paže, a tak jsem kabát rozřezal nožem ve švech. Beztak už byl zničený a do budoucna mohl posloužit jen na hadry.

S úlevou jsem viděl, že ačkoliv má kůži na rameni pokrytou puchýři, není těžce popálený. Omyl jsem mu tedy saze, i z obličeje, nabral jsem z jedné nádoby sušené vlčí máky, vhodil je do vroucí vody v konvičce na ohni a po minutě jsem je nalil do hrnku vedle postele. Vlčí mák byl nejlepší prostředek na zmírnění bolesti, jakým Bůh svět obdaroval, a po odvaru se mistr i uvolní.

Zatímco ho mistr Benedikt popíjel, pokračoval jsem v ošetřování. Potřel jsem mu popáleninu stříbrnou mastí, aby se mu rána nezanítila. Pak jsem ji ovinul hadříkem, zavázal mu ho pod rukou a svlékl zbytek jeho špinavých šatů.

Vypadal tak křehce. Nikdy mi nepřípadal starý, ale dnes na něm byl znát každý rok, jen samé vrásky a kosti. Jinak se zdál být v pořádku, až na dlaně, které měl popraskané a zarudlé. Tahle zranění nevypadala jako popáleniny, a tak jsem mu na ruce nanesl šťávu z aloe a obvázal je, podobně jako předtím rameno.

„Hodně ses toho naučil,“ pronesl tiše.

Začervenal jsem se rozpaky, ale taky pýchou. „Děkuji, mistře.“

Chtěl znovu promluvit, ale zajíkl se. Měl mokré, zarudlé oči. Bolelo mě z toho srdce. Ještě nikdy jsem ho neviděl plakat.

„Můžu ještě něco udělat?“ zeptal jsem se.

Natáhl ke mně ruku a dotkl se špičkami prstů mé tváře.

„Jsi hodný kluk,“ řekl.

